

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **M. M.**

skazanego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

w dniu 20 lutego 2024 r.,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 14 lipca 2023 r., sygn. akt V Ka 1360/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Pabianicach

z dnia 30 maja 2022 r., sygn. akt II K 630/20,

### **p o s t a n o w i ł:**

**1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**

**2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

**[PGW]**

## UZASADNIENIE

**M. M.** został oskarżony o popełnienie dwóch występków, a mianowicie o to, że: w okresie od 28 marca 2020 roku do 31 marca 2020 roku oraz w dniu 1 kwietnia 2020 roku w P., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielał środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 124,05 grama brutto w tym w szczególności: w okresie od 28 marca 2020 roku do

31 marca 2020 roku w P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił N. H. środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 123,59 gram brutto za kwotę nie mniejszą niż 1400 złotych, w dniu 1 kwietnia 2020 roku w P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił D. K. (co do którego wyłączono materiał do odrębnego postępowania) środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 0,430 grama netto, tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2015 r. o przeciwdziałaniu narkomanii - (pkt I a/o) oraz o to, że w dniu 1 kwietnia 2020 roku w P. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomani posiadał środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 16,213 grama brutto, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2015 r. o przeciwdziałaniu narkomanii - (pkt II a/o).

Sąd Rejonowy w Pabianicach wyrokiem z dnia 30 maja 2022 r., sygn. akt II K 630/20, skazanego M. M. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie I uznał za winnego tego, że w okresie czasu od 29 marca 2020 roku do 30 marca 2020 roku w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił N. H. środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 123,59 grama brutto za kwotę nie mniejszą niż 1400 złotych, czym wypełnił dyspozycje art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomani i za to na tej podstawie wymierza oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie II skargi zasadniczej.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 14 lipca 2023 r., sygn. akt V Ka 1360/22, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego M. M. zarzucając rażące naruszenie prawa, mające wpływ na treść orzeczenia, a to rażąco obrazę przepisów postępowania art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. - poprzez:

1. brak prawidłowej kontroli odwoławczej - polegającej na niepełnym i ogólnikowym rozważaniu zarzutów podniesionych w zwykłym środku odwoławczym, bez konkretnego odniesienia się do zarzutów apelacyjnych skazanego M. M. i bez pełnej analizy zapadłego wyroku oraz podstaw przypisanego skazanemu czynu,
2. merytorycznie niepełnym i w konsekwencji nierzetelnym rozważeniu podniesionych przez skazanego zarzutów dotyczących przeprowadzonej przez Sąd I instancji w sposób dowolny oceny zebranego w sprawie

materiału dowodowego, w tym w szczególności obrazy przepisów postępowania, mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia, a to przepisów art.

4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. polegającej na:

[1] przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, która w niniejszej sprawie przyjęła cechy dowolnej, poprzez odmowę dania wiary wyjaśnieniom skazanego M. M., mimo, iż korespondują one z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w tym wyjaśnieniami oskarżonego N. H. oraz zeznaniami świadka S. S.;

[2] daniu wiary pierwszym wyjaśnieniom oskarżonego N. H., mimo, iż wyjaśnienia te oskarżony zmienił, co w sposób logiczny uzasadnił;

[3] przyjęciu ustaleń całkowicie dowolnych - z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów - w zakresie winy oskarżonego nie znajdujących oparcia w materiale dowodowym ujawnionym podczas rozprawy głównej, a opartych jedynie na niepotwierdzonych domniemaniach faktycznych pomimo, iż nie zostały one ustalone w sposób niewątpliwy;

[4] niedopuszczalnym przerzuceniu z oskarżyciela na oskarżonego ciężaru dowodu winy i obarczenia go obowiązkiem dowiedzenia swojej niewinności; a w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, a polegający na nieuprawnionym przyjęciu, iż skazany M. M. popełnił zarzucany mu czyn, podczas gdy w świetle zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, zebrany i prawidłowo oceniony materiał dowodowy w sprawie nie daje podstaw ku temu, aby przypisać skazanemu dokonanie opisanego czynu.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi w całości oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Okręgowy w Łodzi wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie podkreślić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem

zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2014 r., IV KK 125/14).

Sąd Najwyższy, orzekając w trybie kasacji, nie jest władny dokonywać ponownej oceny dowodów i na podstawie własnej oceny kontrolować poprawności dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Zadaniem Sądu Najwyższego jest jedynie sprawdzenie, czy dokonując ustaleń faktycznych orzekające w obu instancjach sądy nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku. Innymi słowy, kontroli podlegają nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 1996 r., II KKN 63/96, OSNKW 1997, z.1-2, poz. 11).

Jak słusznie dostrzega prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, nie można stwierdzić, aby kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd II instancji polegała na niepełnym i ogólnikowym rozważeniu zarzutów podniesionych w zwykłym środku zaskarżenia, bez konkretnego odniesienia się do zarzutów apelacyjnych. Wręcz przeciwnie, z uzasadnienia Sądu *ad quem* wynika, że Sąd ten w sposób szczegółowy dokonał analizy zapadłego orzeczenia i odniósł się do wszystkich stawianych zarzutów. Sąd odwoławczy uznał, że Sąd *a quo* nie dopuścił się naruszenia żadnego z przepisów prawa procesowego przywołanych w apelacji, a pisemne uzasadnienie orzeczenia wyczerpująco wskazuje na jakich dowodach Sąd Rejonowy oparł swoje ustalenia w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu, a z jakiego powodu nie uznał dowodów przeciwnych. W tym zakresie ocenę tę w pełni podzielił Sąd odwoławczy. W uzasadnieniu wyroku szczegółowo wskazał

dlaczego zgadza się z oceną wiarygodności wyjaśnień N. H. dokonaną przez Sąd Rejonowy, który w swoich pierwszych wyjaśnieniach obciążył M. M.. Ta część wyjaśnień N. H. została bowiem poddana szczegółowej ocenie, również w powiązaniu z treścią zeznań świadka S. S.. Sąd odwoławczy nie zgodził się również ze stanowiskiem obrońcy, że Sąd Rejonowy obarczył M. M. ciężarem udowodnienia swojej niewinności. Uznał, iż fakt, że Sąd Rejonowy nie dał wiary wyjaśnieniom M. M. i oparł się na dowodach, które uznał za wiarygodne, nie jest przejawem nieuprawnionego obarczania oskarżonego obowiązkiem dowiedzenia niewinności. Sąd odwoławczy odniósł się również do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, uznając go za nietrafny. Ustalenia faktyczne czyniono bowiem na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czego wyrazem jest ocena dowodów. Sąd respektował przy tym reguły wskazane w art. 7 k.p.k., tj. weryfikując wiarygodność poszczególnych dowodów, w tym i wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem, odwoływał się do wiedzy, zasad logiki i doświadczenia życiowego. W związku z powyższym w żadnej mierze nie można zarzucić w tym zakresie Sądowi *a quo*, że dokonana ocena materiału dowodowego cechuje się dowolnością i jest wewnętrznie sprzeczna.

Należy stanąć na stanowisku, że Sąd odwoławczy wnikliwie ocenił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego. Prawidłowo poddał analizie wszystkie wnioski i zarzuty apelacyjne wskazując w uzasadnieniu, czym kierował się wydając wyrok oraz dlaczego i w jakim zakresie zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne.

Ponadto, należy zwrócić uwagę, że Sąd Okręgowy nie uzupełniał postępowania dowodowego, ani też nie dokonywał własnych, odmiennych od Sądu Rejonowego ustaleń faktycznych i ocen przeprowadzonych dowodów.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na

treść orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., III KK 265/17).

Z tych też względów, nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniesionej kasacji, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu, w formule kwalifikowanej - jako oczywiście bezzasadnej.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., obciążając nimi skazanego.

[PGW]